

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 12. listopadu 2014 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Verwaltungsgesicht Frankfurt am Main – Německo) – Annett Altmann a další v. Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

(Věc C-140/13) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Sbližování právních předpisů — Směrnice 2004/39/ES — Článek 54 — Povinnost zachovat služební tajemství, kterou mají vnitrostátní orgány finančního dohledu — Informace týkající se podvodného investičního podniku, který je v soudem nařízené likvidaci“

(2015/C 016/03)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Účastníci původního řízení

Žalobci: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele, Karl-Heinz Aubele

Žalovaný: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

za přítomnosti: Franka Schmitta

Výrok

Článek 54 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní orgán dohledu může v rámci správního řízení vůči osobě, která tento orgán požádala, aniž by se jednalo o případ, na něž se vztahuje trestní právo nebo občanské soudní řízení, o přístup k informacím týkajícím se investičního podniku, který je nyní v soudem nařízené likvidaci, namítat povinnost zachovat služební tajemství, třebaže hlavní obchodní model tohoto podniku spočíval v podvodu velkého rozsahu s cílem úmyslného poškození investorů a několik osob odpovědných za uvedený podnik bylo pravomocně odsouzeno k trestům odnětí svobody.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 156, 1. 6. 2013.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 3. září 2014 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Hof van beroep te Brussel – Belgie) – Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW v. Helena Vandersteen a další

(Věc C-201/13) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 2001/29/ES — Autorské právo a práva s ním související — Právo na rozmnožování — Výjimky a omezení — Pojem ‚parodie‘ — Autonomní pojem unijního práva“

(2015/C 016/04)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hof van beroep te Brussel

Účastníci původního řízení

Žalobci: Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW

Žalovaní: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH, WPG Uitgevers België

Výrok

- 1) Článek 5 odst. 3 písm. k) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „parodie“ uvedený v tomto ustanovení představuje autonomní pojem unijního práva.
- 2) Článek 5 odst. 3 písm. k) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že podstatné znaky parodie jsou, že evokuje existující dílo a přitom se od něj zřetelně liší a že je komická nebo ironická. Pojem „parodie“ ve smyslu tohoto ustanovení nemusí splňovat podmínky, podle kterých by parodie měla vykazovat původní osobitost jinak než skrze zřetelné odlišnosti od parodovaného původního díla, měla by být racionálně připsatelná jinému autorovi než samotnému autorovi původního díla, měla by se týkat samotného původního díla nebo by měla uvádět zdroj parodovaného díla.

Uplatnění výjimky pro parodii ve smyslu čl. 5 odst. 3 písm. k) směrnice 2001/29 v určité konkrétní situaci však musí respektovat přiměřenou rovnováhu mezi zájmy a právy osob uvedených v člancích 2 a 3 této směrnice na straně jedné a svobodou projevu uživatele chráněného díla, který se dovolává výjimky pro parodii ve smyslu citovaného čl. 5 odst. 3 písm. k), na straně druhé.

Předkládající soud musí s přihlédnutím ke všem okolnostem věci v původním řízení posoudit, zda uplatnění výjimky pro parodii ve smyslu čl. 5 odst. 3 písm. k) směrnice 2001/29 za předpokladu, že kresba dotčená ve věci v původním řízení naplňuje uvedené podstatné znaky parodie, respektuje tuto přiměřenou rovnováhu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 189, 29. 6. 2013.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 11. listopadu 2014 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Sozialgericht Leipzig – Německo) – Elisabeta Dano, Florin Dano v. Jobcenter Leipzig

(Věc C-333/13) ⁽¹⁾

„Volný pohyb osob — Občanství Unie — Rovné zacházení — Státní příslušníci členského státu, kteří nejsou hospodářsky činní a pobývají na území jiného členského státu — Vyloučení těchto osob z pobírání zvláštních nepříspěvkových peněžitých dávek na základě nařízení (ES) č. 883/2004 — Směrnice 2004/38/ES — Právo pobytu nad tři měsíce — Článek 7 odst. 1 písm. b) a článek 24 — Podmínka týkající se dostatečných prostředků“

(2015/C 016/05)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Sozialgericht Leipzig

Účastníci původního řízení

Žalobci: Elisabeta Dano, Florin Dano

Žalovaný: Jobcenter Leipzig

Výrok

- 1) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění nařízení Komise (EU) č. 1244/2010 ze dne 9. září 2010, musí být vykládáno v tom smyslu, že „zvláštní nepříspěvkové peněžité dávky“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 a článku 70 tohoto nařízení spadají do působnosti článku 4 uvedeného nařízení.